

רך חיזוקן של מדינות ומשטרים שהנם יעדים פוטנציאליים לחתרנות כזו (מתכניות הסיוע, לכל גוניהן — ועד „חיל-השלום“), אלא נתרכז במכשיר הצבאי שאורגן לשם כך — „הכוחות המיוחדים“ (Special Forces).

במלחמת העולם השנייה הפעילו בעלות-הברית בחזיתות רבות כוחות בלתי-שגרתיים וכוחות גריליה, לסוגיהם. כוחות אלה, יחד עם כוחות-האוויר של בעלות-הברית, החדירו את ה„חזית“ לעומק שטחי האויב. על הפרטיזנים הרוסיים, היוגוסלביים, על יחידות ה„מאקי“ הצרפתיות, על הצינדיטים של וינגייט וכוחות דומים ידוע לקורא הישראלי לא מעט. פחות ידועים לו מבצעים אמריקאיים אחדים שבוצעו בשדה הלוחמה הבלתי-שגרתי. מן הראוי לזכור כי ההיסטוריה של ארה”ב רצופה מעללים רבים בשטח הלוחמה הבלתי-שגרתי — החל מתקופת מלחמת-העצמאות, דרך מלחמת-האינדיאנים ומלחמת-האזרחים הגדולה — ועד ל„תקריות“ ההתערבות השונות (בעיקר במזרח-הרחוק ובאמריקה-הלטינית) שקדמו למלחמת-העולם השנייה. ברם, במיוחד במהלכה של מלחמת-העולם השנייה רכשו האמריקאים נסיון רב בארגון כוחות גריליה מעבר לקווי האויב — ובעיקר במזרח-הרחוק. בצפון האי לוזון הצליח גנרל אמריקאי לארגן כוח גריליה גדול (שמנה 4 רגימנטים), אשר פעל שלוש שנים רצופות בתוך שטח הנתון להלכה לשליטת האויב. כוחות גריליה פיליפיניים, מונהגים על-ידי קצינים וסמלים אמריקאיים, פעלו בכל רחבי האיים הפיליפיניים בזמן הכיבוש היפני; וראוי לציין את דוגמת האי הגדול מינדנאאו, בו נתמזגה לבסוף לחימתם במבצע-הפלישה של כוחות הצבא והצי האמריקאי איים העיקריים. גם במבצעים שנערכו בעורף היפנים בבורמה לקחו האמריקאים חלק. כוח בן 3000 לוחם, בפיקודו של גנרל מאריל (“Merrill’s Marauders”) חדר את קווי היפנים מבורמה ופעל שם בתיאום עם הכוח העיקרי הבריטי, שתקף בחזית. כוח קטן נוסף חדר חדרות עמוקות יותר ועסק בארגון שבטי הקוצ’ינים להתנגדות, תוך ביצוע פעולות-חבלה-והטת רדה רבות. נוסף למבצעים עיקריים אלה בוצעו פעולות

רבות בקנה-מידה קטן יותר; קצינים וסמלים אמריקאיים גטלו חלק אף במבצעים רבים שבוצעו על ידי בעלות-הברית האחרות. כאשר נסתיימה מלחמת-העולם השנייה, נמצא בשר-רות הצבא האמריקאי מספר רב של קצינים שצברו נסיון אישי בארגון לוחמת-גריליה ובניהולה, בזירות רבות ושונות על פני כדור-הארץ.

כתוצאה מהנסיון שהצטבר בצבא ארה”ב, ומתוך לימוד נסיונם של אחרים, החליטו האמריקאים שלא להזניח מרחב-פעולה זה. לכן, כאשר ניגשו עם תום מלחמת-העולם השנייה לארגון את צבאם, ביקשו דרך כיצד לקיים במסגרת הצבא הסדיר מנגנון שיוכל לארגן ולהפעיל בתקופת מלחמה לוחמת-גריליה בשטחים המוחזקים בידי אויב. הבעיות שעמדו בפניהם היו שתיים:

● מבנהו של משטר דמוקרטי אינו מאפשר למדינה אחת להתערב (לפחות — התערבות מזוינת גלויה) בשטחה של מדינה אחרת, מבלי שתזמן לכך על-ידי השלטונות החוקיים באותה מדינה. לכן, ככל שיהיה מנגנון כזה חלק מכוחותיה הסדירים של ארה”ב, ירבו המצבים בהם לא יוכל ליטול חלק פעיל בצורת-מאבק זו של ה„מלחמה הקרה“ — ויהיה נידון מראש לחוסר מעש, עד לפרוץ מלחמה „מפורשת“.

● עובדת קיומה של תנועת-התנגדות זו או אחרת בעורפו של האויב — או בשטח-שליטתו של יריב מדיני — אינה מחייבת כי מטרותיה של תנועה זו תהינה זהות למטרותיה של ארה”ב. טבעי הוא שבמסיבות מעין אלו לא תהיה הנהגתה של תנועת-גריליה או תנועת-התנגדות מוכנה להעמיד עצמה תחת סמכותו של הפיקוד האמריקאי — אף שתהיה מוכנה להסתייע בארה”ב ולתאם פעולותיה אתה (כל עוד לא יפגע תיאום זה במטרותיה של התנועה המקומית). מכאן נבעה המסקנה כי על המנגנון שיוקם להשתלב בתנועת הגריליה המקומית ולהעלות את כושרה כמכשיר לוחם; עליו להיות מסוגל לכוון פעולותיה של תנועה זו באופן שתייענה לפעילות המבצעית הסדירה. בעיות לאומיות, סוציאליות, דתיות ואחרות העוללות להוות את הרקע להתעוררות תנועות-גריליה

הכוחות לתפקידים מיוחדים של האמריקאים

קול. ג. גולובין וקול. לוי. מ. ספרוב

תשומת-לב מיוחדת לפיתוח הכוחות המיוחדים. בעוד שקודם מנו 1800 איש — הורה קנדי להגדיל את מספרם בשנת 1961 ל-5,000 ובשנת 1962 ל-10,000; נפוצו אפילו סברות שב-1963 עלולים הכוחות המיוחדים של ארה”ב למנות רבבות אחת דות של חיילים. כיום קיימות במסגרת צבא-היבשה ארבע „קבוצות“ של כוחות-מיוחדים (10, 7, 5, 1): ה„קבוצה“ ה-1 — הנמצאת באי אור

בשה והכוחות המקובלים האחרים ושכלול-לם; ג. הקמת כוחות לתפקידים מיוחדים ושכלולם, כאמצעי נגד גריליה ולחימה מחרתית. בנאומו קבע הנשיא כי חשיבות ה-כוחות-המיוחדים אינה פחותה מזו של שני הגורמים הראשונים. מיניסטר-ההגנה של ארה”ב, בדברו על יעודם של הכוחות-המיוחדים, הדגיש כי הם עשויים להיות מופעלים בכל מקום על-פני כדור הארץ. מאז נבחר קנדי לנשיא ארה”ב הוקדשה

לדעת מחברי המאמר, מקדישים עתה האמריקאים תשומת-לב מיוחדת לפעולות יחידות חבלה-ומודיעין, המכונות „כוחות-מיוחדים“; החוק לעתים (נקראות) גם „כוחות פרטיזניים“. בקבעו בינואר 1962 את תפיסת-היסוד ה-אסטרטגית, פרט נשיא ארה”ב את שלושת עקרונותיה הבאים: א. שמירה על יתרונה של ארה”ב בחימוש גרעיני לעומת ברה”מ; ב. הגדלת מספרם של גייסות הי-

לימוד שפות הנו חלק מתכנית האי-מונים של לוחמי הכוחות המיוחדים

ההנהגה הם הציבור הדתי, או המעמד החברתי, אותו היא מייצגת. המאפיין את שליטתה של הנהגה כזו הוא, בדרך-כלל, הקושי בו היא נתקלת בשליטתה על הכוחות הלוחמים בפועל ובהפעלתם המבצעית; תכופות שולטת היא בכוחות אלה רק על-ידי מתן הכונה אידיאולוגית כללית.

תנועות הגריליה שפעלו במלחמת-העולם השנייה הקיפו לע-תים את שלושת שלבי ההתפתחות הנ"ל (כגון הפרטיזנים היוגוסלביים של טיטו); לעתים כללו רק את השלב הראשון, או הראשון והשני.

מתוך ראייה כזו של מבנה תנועות הגריליה וארגונן, הקימו האמריקאים את ה"כוחות המיוחדים". התפקיד שנקבע לכוחות אלה היה: לסייע בארגון כוחות גריליה מעבר לקווי האויב, או בכלל בשטחים הנתונים לשליטתו; לתת בידי הפיקוד האמריקאי מכשיר שיאפשר לו לכוון פעילותם של כוחות כאלה לצרכיו של המאמץ האסטרטגי או האופרטיבי הכללי.

ליה בשטחי העולם השונים, הן כה שונות זו מזו וכה מור-כבות בעצמן, עד שמכשיר מעין-זה הרוצה לכוון פעולתן לא-פיק הרצוי, חייב להיות גמיש מאוד בארגונו ובדרך פעולתו. מתוך ניתוח ארגונן של תנועות-הגריליה השונות נראה שיסוד דות הארגון של תנועות אלו, ברוב המקרים, הם זהים כמעט. יחידת-היסוד היא, בדרך-כלל, החבורה המתרכזת סביב מנהיג או הנהגה מצומצמת. יחידה זו גדלה והולכת כתוצאה מהצטרפות לוחמים נוספים, ובמהלך המלחמה עלולה היא ליהפך מחבורת לוחמים בודדים לגוף בן אלפי לוחמים. המאפיין את חבורת-היסוד הוא, כאמור, עובדת התרכזותה סביב מנהיג, או הנהגה מקומיים.

השלב הבא הוא האיזור הנתון לשליטת חבורות הגריליה. חבורות אלו, המשותף לכולן הוא, לעתים, עצם התנגדותן לשלטון המקומי, או לכובש הזר — בעוד שביתר מטרות המלחמה הן חלוקות; אך לעתים מטרות-המלחמה זהות אצל כולן. בצד גורמי השאיפות קובע תכופות גם הגורם הגיאוגרפי, שבגלל אופיו המיוחד (יערות, הרים, ביצות ושטחים אחרים המקשים על פעולתו של כוח סדיר) הוא המרכז בתוכו את כוחות הגריליה. לעומת זאת, קורה כי בגלל אופיו הטורפוגרפי של האיזור אין ליכוד זה של החבורות הדוק במיוחד, וקיים קושי אוביקטיבי לשליטה מרכזית על כוחות הגריליה והכונת פעולותיהם במתואם עם המאמץ-המבצעי העיקרי. כאשר מטרות-המלחמה של הכוחות הפועלים באיזור מסוים הנו משותפות, נוצרת, לרוב, מפקדה אזורית המנחה ומתאמת את פעולותיהם; אלא ששליטתה של מפקדה כזו רפויה, ברוב המקרים, הרבה יותר מאשר השליטה הישירה והבלתי-אמצעית של הפיקוד שבכל אחת מחבורות הגריליה הנפרדות.

השלב השלישי והאחרון בהתפתחות הארגון הוא ההנהגה הראשית של כוחות הגריליה, אשר בעצם טיבה מגלמת את מטרותיה של תנועת ההתנגדות. אם ההתנגדות היא לאומית, הרי גבולות שליטתה של הנהגה זו הם הגבולות הגיאוגרפיים או האתניים של העם, או המיעוט הלאומי. אם ההתנגדות היא על רקע דתי או סוציאלי — הרי גבולות השליטה של

סה (25 איש); מחלקת ממשל-צבאי (86 איש); מחלקת-מודיעין (91 איש); מחלקת רפואה (66 איש). בסך-הכל תכלול ה"קבוצה" 1588 איש. בהתאם למסיבות עשויה ה"קבוצה" לקבל סיוע של טייסת חיל-אוויר, פלוגת קשר, פלוגת תובלה ועוד. מספורם ומיקומם של האגדים יהיה כשל ה"קבוצות" שעל בסיסן הם מוקמים. ליד מטה הצבא הוקם מנהל חדש, שבראשו עומד עוזר ראש-המטה לענייני "לוחמה מיוחדת". הוא יתכנן הפעלת הכוחות-המיוחדים, ינהל את הדרכתם, ויפתח בשבילם כלי-נשק ואמצעי-לחימה אחרים, ציוד ואורחות-לחימה.

בתחילת 1962 הוקמה ועדה מיוחדת של 13 גנרלים, שהמליצה — למען העלאת יכולת ארה"ב בניהול מלחמות גריליה ונגד-

ומחלקת-מנהלה ושלוש מחלקות-קרביות. בכל מחלקה קרבית — שלוש כיתות; כל כיתה כוללת: מפקד הכיתה (קפיטן), סגן המפקד (סמל-ראשון), סמל למבצעים-מיוחדים, סמל-מודיעין, שני חבלנים, מומחה לנשק-קל, מומחה לנשק-כבד, שני אלחוטאים; ושני אנשי רפואה. גילם הממוצע של אנשי הפלוגות הוא כ-30 שנה — לעומת 19-20 שנה, גילם הממוצע של חיי-לים בחילות אחרים.

ב-1963 החליט פיקוד צבא ארה"ב לארגן את הכוחות המיוחדים במסגרת חדשה — של ארבעה אגדים, ולבצע זאת לפי תכנית דו-שנתית. את היסוד לכל אגד תהווה ה"קבוצה" שכבר קיימות; מלבד זאת תוכנן לכלול במבנה ה"קבוצה": פלוגה ללוחמה-פסיכולוגית (58 איש); מחלקת הנד-

קינאוה מיועדת לארצות אסיה; ה"קבוצה" ה-5 — ב"מצודת-בראג" (בקרולינה-הצפונית) מוכנה לפעולות באפריקה; ה"קבוצה" ה-7 — גם היא ב"מצודת-בראג", מכוונת לפעולות באמריקה המרכזית והדרומית וכן בדרום-מזרח אסיה (אזורי-ה"ג'ונגל"); ה"קבוצה" ה-10 — בבאד-טלץ' בגרמניה, מיועדת לפעולות חתרניות במדינות הגוש-המזרחי וכן במזרח-הקרום ובמזרח-התיכון.

גם ב"משמר הלאומי" הוקמו ארבע "קבוצות" של כוחות-מיוחדים (ה-16, ה-19, ה-20 וה-21); כן אורגנו שלושה גופים מסוג זה בעתודה המיליציונית של חיל-הצבא. כל "קבוצה" של הכוחות-המיוחדים מורכבת מפלוגת-מפקדה וארבע פלוגות לתפקידי-מיוחדים; בכל פלוגה — חולית-פיקוד

יש לזכור שהנחת היסוד היא שכוחות הגריליה עצמם יהיו כוחות מקומיים, ולא אמריקאיים; לכן אין לראות את ה"כוחות המיוחדים" כ"יחידות", או יחידות לפעולה מעבר לקווי האויב, במובן המקובל.

צוות היסוד של הכוחות המיוחדים הוא "צוות א" (Operation "A Team"). זהו צוות המיועד לפעול בתוך חבורת הגריליה הראשונית. הצוות מסוגל להעלות את רמתה המקצועית של חבורה כזו על ידי הקניית ידע בתפעול הנשק ובטקטיקה זעירה, על ידי מתן שירותי קשר והקניית הידיעה בשימוש באמצעים אלה, מתן שירותים רפואיים וכו'. בהמשך המאמר נפרט את ארגונו ומבנהו של "צוות א", שכן זהו צוות היסוד, אשר בשל הרכבו וטיב אימונו הוא הקובע את רמת כשרם של ה"כוחות המיוחדים". קיים גם "צוות ב", שמתפקידו לפעול ליד מפקדת איזור הגריליה ומוטל עליו לספק לזו אמצעי שליטה וידע ארגוני שיאפשרו לה לשלוט בחבורת הגריליה שבמרחבה; ואילו תפקידו של "צוות ג" — לפעול ליד מפקדת הגריליה הכללית (או ליד מפקדות גלילות השולטות כל-אחת על מספר אזורים). "צוות ב" ו"צוות ג" בנויים מבחינה עקרונית, בדומה ל"צוות א", אלא שכוח האדם שבהם יהיה רב יותר, דרגות הקצינים גבוהות יותר והרכבו המפורט של הצוות יותאם לצרכים הקונקרטיים שבמרחב פעולתו הסמויים.

להבנת רמתם המקצועית של הכוחות המיוחדים הבה ונראה מה הרכבו של הצוות הבסיסי, הוא "צוות א":

הצוות הבסיסי מורכב מ-2 קצינים ו-10 בעלי מקצוע. אנשי הצוות הם קצינים וסמלים בשירות קבע, המתנדבים לכוחות המיוחדים; מאחוריהם שנות שירות אחדות בצבא הסדיר.

החובש עשוי לשמש דוגמה לרמת האימון של הצוות. לפני שהוא מתחיל באימון במסגרת הכוחות המיוחדים, נשלח הוא לקורס חובשים הנמשך שנה תמימה. לאחר אימון זה מסוגל הוא לבצע ניתוחים בלתי מורכבים, לטפל בפציעות — ובעשרות מחלות שונות ומשונות. הוא לומד להשתמש בתרופות שונות וכיצד להכין תרופות בסיסיות מהמצוי תחת היד בש-

טח; ולבסוף — הוא לומד להכשיר אנשים נוספים כעוזרים על ידו. נוסף להכשרתו כחובש, עליו להתמחות, לפחות התמחות חלקית, בשני מקצועות נוספים (למשל — נשק וחבלה); וכן חייב הוא בלימוד שפה זרה, או שתיים (ובראש וראשונה שפת האיזור בו נועד הצוות לפעול).

כפי שהחובש יודע לנתח ולספק תרופות אף בתנאי שדה — כן מסוגל החבלן להרכיב חומרי נפץ אף מאותם חומרים שני תן להשיגם בבית מרקחת, האלחוטן — לבנות מכשירי קליטה ושידור מציד המצוי בשטח והנשק — לתקן עשרות סוגים של כלי נשק ולהפעיל ציוד בית מלאכה, ויהיה אף הפרימיטיבי ביותר. כאמור, כל אחד מהמומחים הללו מתמחה במקצועו כשנה; ונוסף על כך, עליו להתמחות לפחות חלקית בשני מקצועות נוספים. לאחר אימון זה צפויים לו אימון בסיסי ואימון הצוות, הכולל אימון בתנאי לוחמת ג'ונגל ולוחמת הרים, חבלה תת-מימית, צניחה, לוחמה פסיכולוגית, התמחות בשפות ועוד.

מכאן רואים אנו שעל אף העובדה כי הצוות הבסיסי של הכוחות המיוחדים מונה בסה"כ כ-12 חיילי, גלומים בו ידע מקצועי רב ויכולת להתקיים, ולהתמיד בקיום, אף בשדה הקרב המורכב וזרוע התחתונים ביותר.

מנסיונם במלחמת העולם השנייה למדו האמריקאים שהפעלת כוחות גריליה הוא ענין הכרוך בקשיים וסיבוכים רבים. הבעיות המבצעיות, הפוליטיות, הסוציאליות והאחרות המשפיעות על פעולתם, הן כה מורכבות ומסובכות עד כי קשה לדרוש ממפקדי הצבא הסדיר שבחזית כי יהיו בקיאים במכלול בעיות אלה באותה מידת בקיאות הדרושה בשביל להפעיל כוחות אלה ביעילות ומתוך הבנה. לכן אם בצדו של האויב (דהיינו מעבר לקווים) כולל מערך הכוחות המיוחדים את הצוותים מהסוגים א', ב' ו-ג', המאורגנים באופן שיהיה שלד פיקודי (או שלד הצמוד למערך פיקודי מקומי) — הרי שבצד הכוחות האמריקאיים הסדירים שונה הארגון. ליד מפקדת הזירה — שהיא המפקדה הגבוהה ביותר של הכוחות הפרעלים — קיימת מפקדת "קבוצה" (group) של הכוחות-

ארבעה שבועות נוספים — קורס ברפואה ובלוחמה כימית. אחר-כך, במסגרת מחלקות הקרב שלהם, מתאמנים החיילים 13 שבועות בצליחת מכשוליים, בשחיה, ב"פעולות בשטח בוצי, בג'ונגל ובתנאים ארקטיים, וכן מתאמנים הם בנחיתות מן הים. בשלב המסיים, בהתאם ליעודי החיילים, לומדים הם בבתי-ספר מיוחדים — כפרטים או במסגרת מחלקותיהם — פעולות הסחה וחבלנות, חבלה תתי-מימית ופעולות נגד-מרי או שנשלחים לבית-ספר ללוחמה פסיכולוגית.

עתה מוצבים החיילים לשירות ב"קבוצות" כוחות מיוחדים — והמשך אימונם שם מתנהל כבר בתנאים גיאוגרפיים של הזירות בהן נועדו לפעול. תשומת-לב רבה מוקדשת לשכלול ציודו של

את שירות החובה ונוער בעל הכשרת-צניחה, היודע שפות זרות. ההדרכה מבוצעת לפי תכנית מיוחדת, המכוונת לאימון החיילים במקצועות מספר — כדי לאפשר פעולות עצמאיות של היחידות המיוחדות ה"פועלות בעורף האויב. תשומת-לב רבה מוקדשת לכושר הגופני. את החיילים, הסמלים והקצינים מאמנים באופן שיוכלו לפעול בכל שטח, מזג-אוויר, עונת-השנה ושעת-היממה. החיילים מתאמנים להרוג באופן שקט, "מעבר לפינה", ואף ללא נשק. כל מתגייס עובר תחילה הכנה בת 8 שבועות בבית-ספר מיוחד במצודת-בראג: צניחה, קשר, טקטיקה, עזרה-ראשונה, טכניקה מיורחדת של צניחה, נשק אישי — אמריקאי וזר. לאחר זאת באה הכשרה, בת 5 שבועות, בחבלה, בחימוש ובקשר-מתקדם; וב-

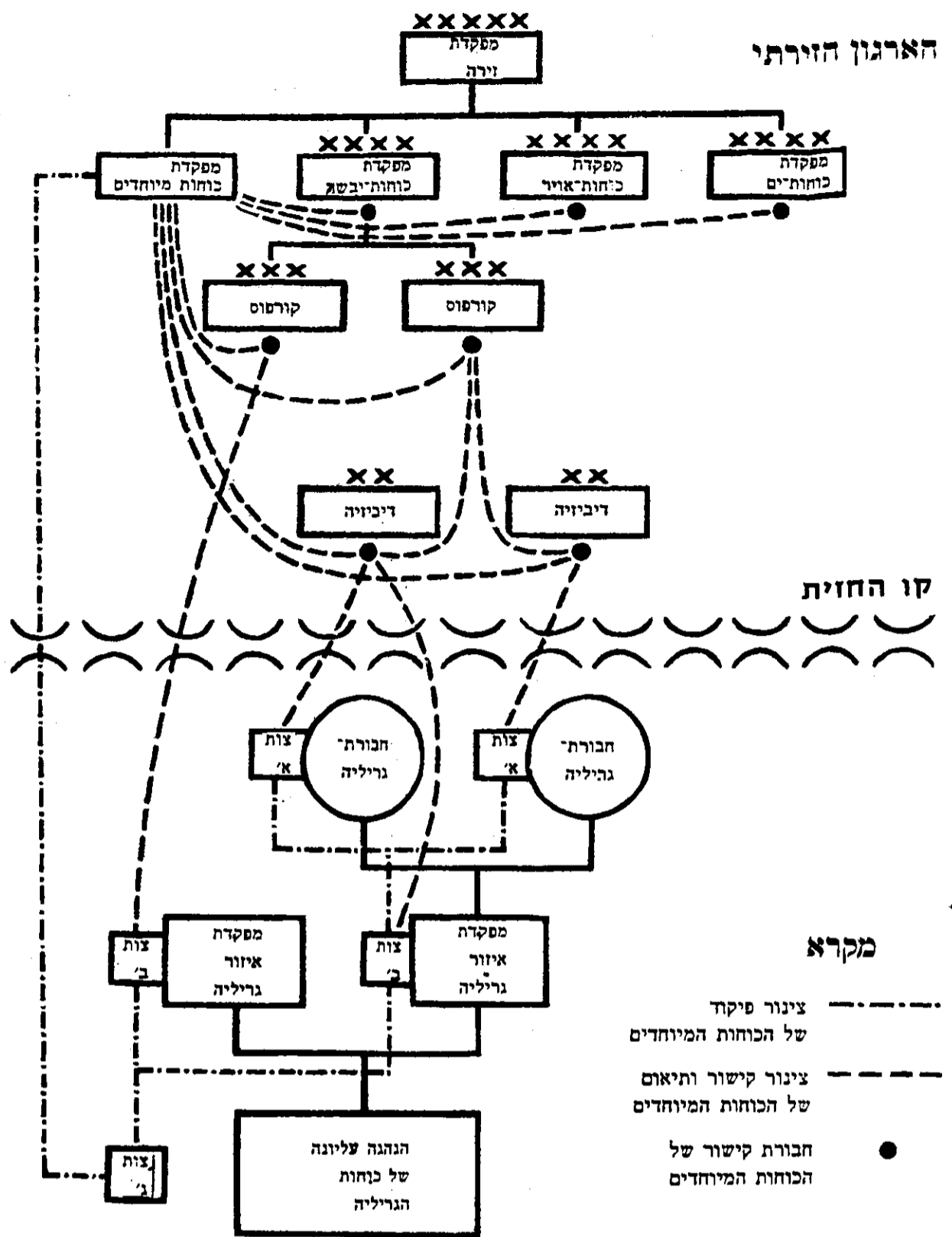
גריליה — להרכיב את בתי-הספר להכנת הגייסות לתפקידים מיוחדים שבפורט-בראג, (באיזור תעלת-פנמה) ולהקים בתי-ספר ב"באד-טלף" ובאי אוקינאוה; לפי ידיעות סוכנות יפנית כבר מופעל בית-הספר באוקינאוה ומודרכים בו 100 חיילים מצבא דרום-וייטנאם; ובאיזור תעלת-פנמה לומדים כ-150 קצינים מצבאות אמריקה-ה"לטינית.

את הרכב הכוחות המיוחדים משלימים — כלשון מחברי הסקירה — על ידי גיוס מתנדבים ממוצא זר, בעיקר מקרב האנשים שקודם לכן שיתפו פעולה עם הפולשים הגרמניים, ומתוך עריקי ארצות הגושה-המזרחי שברחו לארה"ב, לבריטניה, לצרפת ול-מדינות אחרות במערב. כמתנדבים מקרב האמריקאים מעדיפים חיילים שכבר גמרו

המיוחדים; ומפקדה זו היא המפקדת ישירות על כל הכוחות המיוחדים הפועלים מעבר לקווים באותה זירה והיא המתאמת את כל פעולות הגרילה בשטח האויב. מפקדה זו מורידה מערכת קציני-קישור אל עוצבות הצבא הסדיר שבחזית (אף מפקדות הדי-ביזיות והקורפוסים); באמצעות קציני-קישור אלה יכולים המפקדים שבחזית להפעיל את כוחות הגרילה במתואם עם המהלכים הטקטיים והאופרטיביים בגזרותיהם. כיום קיימות בצבא ארה"ב שלוש מפקדות "קבוצות" (groups) כאלו: האחת — ליד מפקדת זירת-המזרח-הרחוק; השנייה — ליד מפקדת זירת-אירופה; השלישית — ממוקמת במחנה בראג שבמדינת צפון-קרוליינה, והיא מיועדת כנראה לפעול ליד פיקוד העתודה-האסטרטגית של ארה"ב ("Strike Command"). נוסף לשלוש המפקדות הזירות הללו, קיים במחנה בראג בסיס-אימונים מרכזי של הכוחות המיוחדים; בסיס זה אחראי הן להכשרת הכוחות והן לפיתוחה של הדוקטרינה לתפעולם.

מלבד שלושת סוגי הצוותים התקינים של הכוחות המיוחדים קיימות גם יחידות-תגבור, שנועדו לתגבר כוחות גרילה באמצעים מיוחדים. יחידות אלו הן מסוגים שונים: פלוגות הליקופטרים, יחידות לוחמה-פסיכר-לוגית, יחידות קשר וכו'. כל יחידות התגבור הללו שייכות אף הן לכוחות המיוחדים. כאמור, הוקמו הכוחות המיוחדים לאחר מלחמת-העולם השנייה; אלא ששילוב יעודן, כפי שהוגדר בהגדרה שהובאה לעיל, לא איפשר להן לקחת חלק במלחמה הקרה.

עצור את הגל הקומוניסטי של מלחמת-שחרור". גייסות אלה נקראים בארה"ב "בלתי-שגר-תיים", ופעילותם החתרנית-החבלנית ומו-דיעינית — "אורח-לחימה חדש". בהופיעו ב-6 ביוני 1962 בסיום המחזור של בית-הספר הצבאי ב"ואסט-פוינט" אמר הנשיא קנדי: "יתכן שתפקדו על הכוחות המיוחדים שלנו — כוחות בלתי-שגרתיים — הן גדלים ללא-הרף במספר ובחשיבות... זהו אורח-מלחמה חדש — חדש באינטנסיביות שלו, אך ישן במקורו. הם יהיו צד במלחמת פרטיזנים, גורמים חתרניים, מתקוממים ומתנקשים; הם ינהלו מלחמה מן המא-רב — ולא בשדה-הקרב, מלחמת הסתננות ולא התקפה ישירה. הנצחון מושג על-ידי התשת כוחות היריב".

לו בבסיס-התעופה אגלין (בפלורידה) הוקם (לפי העתונות האמריקאית) "מרכז לחי-מת-אוויר מיוחדת"; לעת-עתה הוקמו ב-מסגרתו שתי יחידות-לוחמות: "קבוצה-ל-הסחה-וחבלה מוצנחת ומונחתת מס' 1 — וצות לתפקידים מיוחדים מס' 1, על מטו-סיהם וההליקופטרים שלהם. תחילה ימנו 850 איש; ותוכנן להגדיל את מספרם עד 5,000 חיילים. מהן המשימות שתוטלנה על הכוחות-המיו-חידים?

"בראש-זראשונה הדברת תנועות-שחרור לאו-מיות במדינות אסיה, אפריקה ואמריקה-ה-לטינית ולפעולות חתרניות במדינות הגוש-המזרחי". מחברי המאמר מביאים את דב-רי הגנרל טיילור כי "ארה"ב מתכוננת לה-כין מומחים ללוחמת-נגד-גרילה במגמה ל-

החתרן-החבלן; מפתחים כלי-נשק-קל ש-יהיו קלי-משקל ויפעלו ללא השמעת קול, מכונות-פיצוץ קטנות-ממד אך רבות עצמה, חומרים כימיים מרעילים (גם להשמדת ה-צמחיה והעצים), מדים וציוד מיוחדים, אמי-צעיר-עזר טכניים לניהול תעמולת-חתיירה, משדרי-אלחוט משוכללים — ואפילו מטע-נים גרעיניים, לפגיעה במפעלים חשובים. חימושן של פלגות הכוחות-המיוחדים יהיה מותנה, בעיקרו-של-דבר, בגודל הצוותים וה-יחידות ובאופי משימתן — מן הקל שבסו-גיה-ציוד שהוזכרו כאן ועד לרבי-העצמה שבהם. יחידות כאלה מוקמות לא רק בצבא-היב-שה, וב"משמר הלאומי" וב"צבא-העתודה" המיליציוני הקשורים בו, אלא גם בצבא-הצי ("המארינס") ובצבא-המלחמה עצמו. ואי-

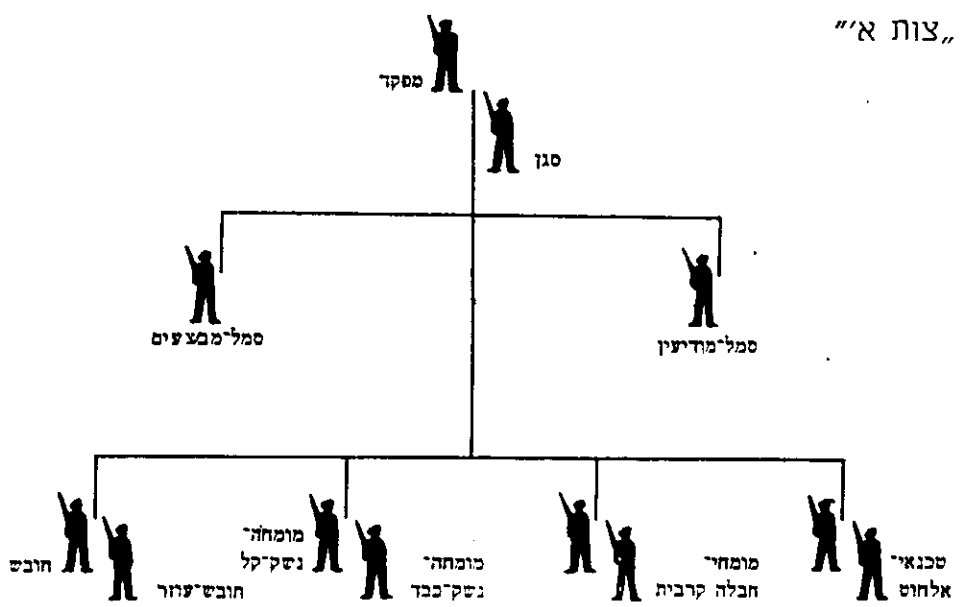
חיילי הכוחות המיוחדים לומדים להפעיל סוגי נשק רבים נוסף על הנשק התקני של צבא ארה"ב. החייל הזה מחזיק בתת-מקלע עוזי.

היבשה של ארה"ב. מאז פועלים כוחות אלו בדרום-מזרח אסיה, וכן באזורים פחות ידועים, בחבלי-עולם שונים. כיום זהו הכוח הצבאי הסדיר היחיד של ארה"ב הצובר נסיון-קרב, בתנאי לחימה מגוונים למדי, אף בתקופת שלום.

כניסתם של הכוחות המיוחדים לשדה-הקרב העמידה את התיאוריה במבחן המציאות; וכבר בתחילה הסתבר שלא תמיד התאימה המציאות לתאוריה. בויאט-נאם התברר שהי צות-הבסיסי הוא צות קטן מכדי שיהיה מסוגל להוות גרעין שסביבו יתרכזו כוח מקומי חזק. כן הסתבר שתפקידם של הכוחות המיוחדים לא תמיד מצטמצם בהכשרת אחרים ל-קרב — ולעתים צריכים הם לקחת בו חלק בעצמם; ואירעו אפילו מקרים בהם מצאו את עצמם כשהם לוחמים לבדם.

היום לוחמים בדרום-מזרח אסיה אלפים של לוחמי הכוחות המיוחדים. המלחמה בה הם נתונים משנה פניה מיום ליום, והם מוכיחים כושר-הסתגלות מהיר — הן לאופיה הכולל של המלחמה והן לאורחות-לחימה טקטיים חדשים ומתחדשים בה

לשלביה השונים וכתוצאה מכך נמצאו למעשה בתהליך של התנוונות, ואף של צמצום הקפן. שינוי מדיניות-הבטחון האמריקאית שחל לפני שנים מעטות הפיח בכוחות אלה רוח-חיים מחודשת; שכן במסגרתה של מדיניות זו נמצאו להם תפקיד מכריע — ומבחינות ידועות אף תפקיד עיקרי במימוש רעיון ההרתעה-הכוללת. כזכור, אחת הבעיות העומדות בפני האמריקאים היא כיצד להביא את השלטון המקומי, במצבים בהם מתגונן הוא בפני פעולות חתרנות, למצב בו יהיה מסוגל להתגונן ביעילות, באמצעות כוחותיו הריבוניים, בפני צורת התקפה כזו. דרוש היה להם מכשיר שיוכל לארגן וליעל כוחות כאלה באופן שיהיו מסוגלים לשאת בהצלחה במשימה מסוג זה. עתה לא היה נחוץ אלא להוסיף על משימתם הראשונה של הכוחות המיוחדים משימה נוספת: להפעילם גם לצורך ארגון כוחות-מקומיים, למען יוכשרו אלה להתמודד בכוחות גריליה, הפועלים בשטחם הריבוני. אכן, בארגונם הנוכחי יכולים הכוחות המיוחדים לשאת בשתי המשימות, מבלי שיהיה לכך צורך בשינויים וסיגולים ארגוניים כל שהם. כתוצאה טבעית מהטלת המשימה הנוספת על הכוחות המיוחדים הפכו אלה (על אף הקפם המספרי המצומצם) ממכשיר חלש ונשכח לאחת הזרועות החשובות ביותר של כוחות-

לדעת מומחים אמריקאיים, חשיבות רבה יותר מאשר לכמותם. מיטב התוצאות ישיגו הכוחות המיוחדים — לפי „ארמי“ — בפעלם בחוליות זעירות, שבראשן מפקדים מוכשרים, חוליות שיערכו מארבים ופשיטות, ישמידו יעדים שונים, וכן יעלמו מיד, ושוב יכדו ויעלמו. חוליות אלו יפעלו בעיקר בלילה ובתנאי ראות-מוגבלת. החיילים מתאמנים להתחפש כתושבי-המקום, עובדי תרבות, חקלאים, בנאים וכיו"ב — וכן כחיילי המדינה בה עתידים הם לפעול.

בעלי-המאמר הסובייטיים מסכמים: „הנתונים המובאים כאן מעידים על כך שהאמריקאים לא רק משתמשים שימוש נרחב בכוחות-מיוחדים נגד תנועות-שחרור לאומיות, אלא גם מתכוונים להפעילם במלחמת-עולם חדשה“.

משותפים. כן יעסקו ב„מבצעים מיוחדים“, לפי הוראות פיקוד-הזירה. החשובים שבי מבצעים אלה: „איכון מטרות כגון בתי-החרושת, מחסנים ועמדות של הנשק הטילי והאטומי, מערכת המכ"מ של ההגנה הנגד-מטוסית, הנשק הכימי וריכוזים ניכרים של גייסות וחימוש; הכשלת היצור הצבאי באמצעות חבלה וחתרנות במפעלים; הפצת שמועות בהלה; השמדת מנהיגים מדיניים ושחרור אסירים פוליטיים.“

הטקטיקה ואורחות-החתרנות של גייסות אלה עשויים להיות — בדומה למשימותיהם — רבי-גוניים ביותר: מחבלה וטרור סמויים ותעמולה — ועד להדברת פרטיזנים והופעות בדמות „גריליה“.

לניידות, לכושר-הקרב המעולה וליכולת-הפתעה של החיילים בכוחות אלה נודעת,

כוחות-מיוחדים הופעלו בפעולות נגד המהפכה בקובה, כולל הנחיתה ב-1961. כוחות אלה מופעלים גם נגד כוחות פטריוטיים בויאט-נאם הדרומית, כמדריכים המאמנים את גייסות המשטר בלוחמה נגד פרטיזנים ובפעולות חבלה בצפון ויאט-נאם. בענין השימוש בכוחות-מיוחדים בפרוץ מלחמה נגד הגוש-המזרחי, כתב הירחון „ארמי“:

„אם תסתבך מחר ארה"ב במלחמה ביאירופה יפתח צבא ארה"ב, לראשונה בתולדותיו, במבצעים בהם פעולות-פרטיזניות יתנהלו בתיאום הדוק עם הגייסות הסדירים.“

את התפקיד העיקרי בכך תמלא, לדברי הירחון, ה„קבוצה“ ה-10. חייליה יופעלו בעומק שטח האויב למרחק מ-300 ועד 3000 ק"מ, ובפעלם בקבוצות קטנות יתחברו „עם כוחות פרטיזניים האוהדים לנו“ למבצעים